

Hegedű a matematika nyelvén

Néhány hónappal ezelőtt nagy öröm és megtiszteltetés ért, mivel elnyertem egy a németországi Deutsche Schülerakademie (DSA) által meghirdetett nyári ösztöndíjat. Ezen a Multinationale Akademie-n 5 különböző országból (Németországból, Magyarországból, Csehországból, Szlovákiából és Romániából) érkező, 80 DSD-t (Deutsche Sprachdiplom) tanuló diákkal töltöttem el 2 csodálatos hetet a rendkívül hangulatos kis német városban, Waldenburgban.

Négy kurzusra lehetett jelentkezni: matematikára, fizikára, ökonómiára és fotográfiára. Mivel a matematikát emelt szinten tanulom és szeretem is, ezért nekem nem volt kérdéses, hogy melyik kurzust válasszam. Már a második nap elkezdtük a tanulást matekon a Fourier-analízis témakörében: sorozatokat számoltunk, deriváltunk és integráltunk. Az első héten úgy folytak a matek órák, mintha egy egyetemi előadáson ültünk volna: reggel 8 órától délután fél 1-ig, majd este 5-től 7-ig tartottak az órák. A második héten egy dokumentációt és prezentációt kellett elkészíteni párosával, ahol az én feladatom az volt, hogy be kellett mutatnom a hegedű működési elvét a matematika nyelvén és a Fourier-elmélet alapján. Nem volt kis feladat, reggeltől estig egy héten keresztül csak a dokumentáció írásával foglalkoztam. Végül kiderült, hogy ebből egy akadémiai könyvet fognak kiadni, és emiatt tökéletesen ki kell dolgozni a témánkat. A prezentációt interaktívan adtuk elő négyes csapatban, ahol a hegedű működését szemléltetni is tudtuk.

A tömény matematika mellett zenei tevékenységet is folytathattunk délutánonként a két matek óra között. Egy kissé zenemegszállott vagyok, ezért minden zenei kurzuson ott akartam lenni. Részt vettem az akadémia kórusában, zenekarában, és ami a legnagyobb örömet jelentette számomra, hogy megalapítottunk egy akadémiai bandát: a dobos szlovák, a gitáros német, a basszusgitáros cseh, a zongorista német, az énekes Romániában élő magyar lány volt és én hegedültem és énekeltem. A záróest előtti nap pedig koncertet adtunk a waldenburi kastély dísztermében, amire a helyi kíváncsi lakosok vettek jegyet.

Rengeteg programon vehettünk részt a kurzuson és a zenei elfoglaltságon kívül is. Voltunk városnézésen Drezdában, kajakoztunk a waldenburi patak, a Bibers vizén, grilleztünk, házilag megrendezett partit is szerveztünk. Sokakat érdekelt a magyar nyelv, így magyar kurzust is tartottunk, ahol énekeltettük és táncoltattuk a Magyarországot megismerni akarókat. Természetesen a „Boci, boci tarka...” kezdetű nagysikerű sláger sem maradhatott ki a tananyagból. Egyik este pedig minden nemzetiség bemutatthatta saját országát: az ország történelmét, gasztronómiáját, nevezetességeit, stb.

Sajnos ez a két hét nagyon gyorsan elrepült, és fájó volt a búcsú, mivel hasonló érdeklődésű embereket ismerhettem meg, rengeteg barátot szereztem, akikkel mai napig tartom a kapcsolatot interneten keresztül. Nem túlzok, ha azt mondom, hogy ez volt életem egyik legmeghatározóbb és legfelejthetlenebb élménye. És úgy tudtam fejlődni a matematikában, németben, zenében, hogy közben maximálisan jól éreztem magam.

Szeredi Boglárka 12. B, DSD-csoport